

Διαφθορά. Το τελικό στάδιο της πολιτικής ανεπάρκειας.

Του Χρήστου Κηπουρού *

Δεν γίνεται να ασχοληθεί κανείς στα σοβαρά με την εν Ελλάδι διαφθορά και να περιορισθεί στην επιφάνεια, στο επίπεδο μόνο της άνομης οικονομικής συναλλαγής στο Δημόσιο {1}. Οφείλει να ερευνησει σε βάθος τη σχέση της με την πολιτική, την ίδια τη Δημοκρατία. Αν δεν το κάνει αυτό, είναι σαν να γίνεται, έστω και άθελά του, μέρος του προβλήματος. Είναι υποχρεωμένος λοιπόν καταρχήν, να μη σιγήσει για την πέτρα του σκανδάλου, την ολιγαρχία των παμφάγων αθηναϊκών τηλεοπτικών και άλλων Μέσων καθώς και εκείνων των έντυπων Νέων Ελεύθερων Κόσμων, της πρωτεύουσας και πάλι, με τις όποιες τους επιμήκεις ουρές και προεκτάσεις.

Δεν αρκεί φυσικά ούτε αυτό, διότι βλέποντας και μαθαίνοντας τι συμβαίνει, είναι πολύ λογικό να διευρύνει τον προβληματισμό του και να αναρωτηθεί: ποια κεντροαριστερά και ποια κεντροδεξιά. Μην πούμε τίποτε άλλο, ενθουμούμενοι το μαθητή που ξεπέρασε το δάσκαλο. Η πραγματικότητα είναι αυτή που λέει, όχι εμείς, ότι στο γενέθλιο αυτόν ιερό Αττικό χώρο της εκκλησίας του Δήμου, της Αγοράς, της Δημοκρατίας, στις αρχές της τρίτης χιλιετίας, ζει και βασιλεύει, το χειρότερο από καταβολής κόσμου, είδος λογοκρισίας. Η ηλεκτρονική πυρά. Η τελεία καύση χωρίς καν τις μεσαιωνικές στάχτες. Ο ολοκληρωτισμός της εξαφάνισης {2}. Το ερώτημα που τίθεται είναι ποια Μέγαρα την εντέλλονται. Όχι τόσο ποιοι είναι οι θερμαστές.

Κουρουπητός

Και αλλού τα Μέσα αποτελούν αγοραίες επιχειρήσεις ή αυτοαποκαλούνται οργανισμοί, όμως αυτό που συμβαίνει εδώ δεν γίνεται πουθενά. Αντί να λειτουργούν, όπως στον υπόλοιπο πολιτισμένο κόσμο, ως θεσμικοί επίσης χώροι και αγωγοί ενημέρωσης, διακίνησης ιδεών, πολιτικής, διανοητικών και πολιτισμικών ρευμάτων, και τελικά Δημοκρατίας, προέβησαν προ πολλού, αν όχι εκ γενετής, σε αυθαίρετη αλλαγή χρήσης. Ταυτισμένες μαζί τους η αποκαλούμενη Ελληνική πολιτική τάξη και κυρίως η κυβερνώσα νομενκλατούρα, τα συντηρούν έκτοτε, παρά το ότι αποτελούν γνωστά σε όλους, εκτροφεία κοράκων. Αντάλλαγμα, η λειτουργία τους ως οίκοθεν ή εφημερεύοντα φιλοξενούντα κυνοκομεία. Εργοστάσια κατασκευής αντηρίδων για τον κατεστημένο πολιτικό ερειπιώνα των εν δικομματισμώ αδελφών.

Η μετατροπή της Δημόσιας, πολιτικής και τηλεοπτικής Ελλάδας, σε απέραντο κουρουπητό, δεν έγινε μέσα σε λίγους μήνες. Ούτε ανακαλεί τυχαία στο μυαλό του ανθρώπου, τη γνωστή ομώνυμη χωματερή των Χανίων, δίπλα στο ιστορικό Ακρωτήριο, που προτού κλείσει, χρειάστηκε να προηγηθεί η καταδίκη της χώρας από το Ευρωπαϊκό δικαστήριο με την ταυτόχρονη καταβολή υψηλότατου προστίμου. Η διαφορά του κουρουπητού αυτού από τον προηγούμενο, τον ηλεκτρονικό και τον πολιτικό, είναι ότι στο αυθαίρετο οικοδόμημα των Μέσων, που συνεχώς μεγεθύνεται, πέραν του προστίμου διατήρησης, που ας σημειωθεί ότι καταβάλλεται δημοσία δαπάνη, συμβαίνει και κάτι άλλο, ακόμη χειρότερο. Πρόκειται για τον ενταφιασμό της οποίας εναπομείνας μορφής Δημοκρατίας, με τα ίδια τα Μέσα σε διατεταγμένους ρόλους γραφείων τελετών. Σε μερικές πλευρές της, όπως σε αυτό που παρουσιάζεται ως πολιτικός διάλογος, αν και από παλιά δοκίμασαν στο σώμα του, νέες τεχνικές, δεν κατάφεραν να τον αναστήσουν. Απέτυχαν. Απόδειξη, η δυσσομία του σικέ. Υπάρχουν και άλλα, όπως οι λίγοι και σταθεροί προσκεκλημένοι, που να μεν πολλοί, ακόμη και σοβαροί, θα χαρακτηρίζαν ως “σκυλιά της προπαγάνδας”, όχι όμως και εμείς, αφού λέξεις σαν τη συγκεκριμένη, δεν ανήκουν στην πολιτική μας παιδεία και στο δικό μας στίλ.

Από τη διαπλοκή στη διαφθορά

Οι λεγόμενες κρατικές διαφημίσεις, από τα Ευρωπαϊκά πακέτα μέχρι το Έξτρα 5, για να μείνουμε σε μια μόνο από τις ορατές όψεις της πρόσφατης κυβερνητικής προπαγάνδας και να μην επεκταθούμε στην αθέατη πλευρά του φεγγαριού, αρκούν ως απόδειξη του συντηρητικού, του προστίμου διατήρησης. Μπορεί ο φαύλος αυτός κύκλος παρόμοιων σχέσεων, να τροφοδοτούσε πάντοτε την πολιτική φαυλότητα που κάποια στιγμή από έναν ειδήμονα περί αυτών, πήρε το εύστοχο όντως όνομα: διαπλοκή. Όμως και αυτό, έχει ξεπεραστεί προ πολλού. Η γνωστή από την ιστορία φαυλοκρατία προηγούμενων περιόδων ωχριά μπροστά στη σημερινή Ελλάδα η οποία ζει στον αστερισμό της διαφθοράς αν δεν έχει εισέλθει στον κεντρικό της πυρήνα.

Διαφθορά στα λεξικά της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας {3}, σημαίνει την καταστροφή, τον αφανισμό, το θάνατο. Επόμενα πολιτική διαφθορά είναι η καταστροφή, ο θάνατος της πολιτικής, της Δημοκρατίας. Στην περίπτωση μας είναι το τελικό στάδιο της πολιτικής ανεπάρκειας.

Η ουσία

Αν δεν υπάρχει στη χώρα πολιτική και Δημοκρατία ευθύνονται γνωστοί πολιτικοί διαφθορείς. Το μείζον ηθικό κυρίως και πολιτικό αυτό ζήτημα, η ουσία της πολιτικής διαφθοράς, βρίσκεται δυστυχώς εκτός του διανοητικού και πολιτικού ορίζοντα των δικαστών και των εισαγγελέων. Τα όσα τελευταία καταμαρτυρούν περί συναλλαγής και διαφθοράς πουθενά δεν ενοχλούν τους κυβερνώντες. Απεναντίας, είναι του χεριού τους αν επιπλέον δεν τους ισχυροποιούν. Αυτό διότι δεν έχουν σχέση με τη γενεσιουργό διαφθορά, την πολιτική της εκδοχή, τις υπαρκτές ολοκληρωτικές δομές. Το Ελληνικό πανεπιστήμιο με αυτά όφειλε να ασχοληθεί. Δεν το έπραξε. Όπως ένας εισαγγελέας μπορεί να προσεγγίσει το ίδιο ζήτημα μέσα όμως από μια διαφορετική πολιτική παιδεία {4}.

Υπάρχουν δρόμοι, τρόποι και ενέργειες να υπερασπισθούμε την υπόθεση της Δημοκρατίας. Εμείς αυτό κάναμε και συνεχίζουμε {5}. Το ίδιο χρειάζεται να κάνουν, αν υπάρχουν, πολιτικά πρόσωπα που δεν έχασαν την ψυχή τους, δεν παραιτήθηκαν από όσα πίστευαν. Όσον αφορά την άλλη παραίτηση, την οριστική απομάκρυνση και αντικατάσταση όλης της ιστορικά αποτυχημένης επίσημης πολιτικής τάξης, όχι μόνο των κυβερνώντων, αυτοί που χρειάζεται να σκεφθούν, αποφασίσουν και εκφράσουν ως ετυμηγορία, είναι οι Έλληνες πολίτες, ο ανέκαθεν Δημοκρατικός αυτός λαός.

Πάνε να διαφθείρουν και τη μυθολογία

Ως μέτρο σύγκρισης για τη Δημοκρατία στη χώρα δεν αποτέλεσε το ευρύτερο κοινό ιστορικό και πολιτισμικό Ευρωπαϊκό περιβάλλον με τις αρχές του και αξίες που μάλιστα απαιτούσαν και απαιτούν επαναθεμελίωση. Ας μείνουμε σε αυτό. Ας μην επεκταθούμε στην πλούσια κλασική μας παράδοση και κληρονομιά που την αποποιήθηκαν ενώ αν επέστρεφαν έξυπνα και δημιουργικά {6} σε αυτήν, σήμερα η χώρα θα πετούσε. Θα βρίσκονταν ψηλά. Σε άλλη ηθική και πολιτική σφαίρα.

Ας αφήσουν λοιπόν κατά μέρος τα κατόπιν ενεργειών τους {7} για την ένταξη της Κύπρου ιδιοποιούμενοι πολιτικές ενέργειες και αποφάσεις άλλων. Είδαμε πως έγινε. Έκαναν αυτό που δεν μπορούσαν να μην κάνουν. Η «δική τους» άλλωστε πρόταση ήταν να αρχίσει η Τουρκία τις ενταξιακές της διαπραγματεύσεις κατά το δυνατόν συντομότερα, και επίσης να υπογραφεί το σχέδιο Ανάν που παρεμπιπτόντως να υπενθυμίσουμε ότι από την αρχή η θέση του ήταν στον κουρουπητό της ιστορίας.

Αυτοί επέλεξαν τη νομιμοποίηση του εξ ανατολών φασισμού και ρατσισμού η οποία πέραν των Δημοκρατικών αρχών βάλει επίσης ευθέως σε βάρος των ιστορικών γηγενών λαών και πολιτισμών της Ανατολίας και Μεσοποταμίας. Εναντίον του ίδιου του τουρκικού λαού. Φυσικά δεν τιμά ούτε ως ιστορία ούτε ως διαδρομή την Ελληνική Δημοκρατία η οποία αντί έστω και τώρα να βγάλει μέρος από τη ντροπή του Ναϊρόμπι, γιατί ολόκληρη δεν πρόκειται

να βγει ποτέ, κινείται τελικά σαν βαποράκι της Τουρκίας στους χώρους της διεθνούς διπλωματίας και πολιτικής. Όταν δεν παίζει ρόλους μαριονέτας σε αναθέσεις με το κομμάτι, με συμβάσεις έργου, από κέντρα σαν τις Η.Π.Α. Όταν τέλος δεν προσθέτει νέες ντροπές, με την Ευελπίδων να οδηγεί σε συνειρμούς, να παραπέμπει στο στρατοδικείο του Ίμραλι. Απλά έγκλειστος αυτή τη φορά στο γυάλινο κλωβό, αυτός που δικάζεται στην ουσία, είναι ο Ξένιος Δίας. Στις 15 Φεβρουαρίου 1999 διέφθειραν την Ελληνική αξιοπρέπεια και Ιστορία. Τέσσερα χρόνια μετά, πάνε να διαφθείρουν και τη Ελληνική Μυθολογία.

Ολοκληρωτική πολιτική πράξη

Εκείνο που κάνει ακόμη και τους μελίχιους πολίτες να εκρήγνυνται, είναι η θρασύτητα, η υποκρισία που αντικρίζουν με το που ανοίγουν το στόμα τους. Τα γνωρίζουν αυτά, γι αυτό όπως και στην προηγούμενη περίπτωση, εφαρμόζουν προληπτικά αντίποινα. Έτσι όταν δεν συκοφαντούν προκαταβολικά και δεν λοιδορούν ή δεν συγχέουν σκόπιμα πολιτικά πρόσωπα με διαφορετικές διαδρομές, τότε εντείνουν τον αποκλεισμό από τα Μέσα του ιστορικού τους αντίπαλου, της απειλής, του νέου εσωτερικού εχθρού {8}. Αυτός βέβαια δεν είναι ούτε η Δεξιά ούτε η Αριστερά ούτε κατασκευές του πρόσφατου παρελθόντος όπως η εν πολλοίς επινοημένη για τις ανάγκες του μύθου, εσωκομματική αντιπολίτευση. Οφείλει κατά τα άλλα να πει κανείς ότι πέραν της θλίψης και της αποστροφής που γεννά η εν γένει στάση της τελευταίας, σε κάποια σημεία της, θυμίζει τους Τρώες του Καβάφη.

Δεν έμειναν όμως εκεί. Ουδόλως άλλωστε τους πτοεί εάν η κατόπιν εντολής τους εξαφάνιση συγκεκριμένης ομάδας πολιτικών προσώπων και κυρίως του Μιχάλη Χαραλαμπίδη, από όλα τα Μέσα, ακόμη και από αντιπολιτευτικές θεωρούμενες δημοσιογραφικές εκπομπές ενός ή δυο από αυτά, αποτελεί ολοκληρωτική πολιτική πράξη, διαπιστωμένη ουκ ολίγες φορές καθώς και με τάσεις αποκέντρωσης.

Αν και οι σχέσεις τους με τη μνήμη είναι παλαιόθεν εχθρικές, στο συγκεκριμένο ζήτημα τη διατηρούν στο ακέραιο. Μάλλον δεν μπορούν να ξεχάσουν τα συνέδρια του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Κατά βάθος οι άνθρωποι αυτοί ουδέποτε υπήρξαν Δημοκράτες. Ουδέποτε πίστεψαν πραγματικά σε κάτι. Κυρίως πρόκειται για καριερίστες που επιπλέον διανοητικά και πολιτικά είναι ανεπαρκείς. Πολλές άλλωστε φορές μόνοι τους προδίδονται από τις κλοπιμαίες ιδέες, λέξεις και προτάσεις που χρησιμοποιούν. Φαίνονται από τα μάτια, το πρόσωπο και βέβαια από τα γραπτά {9}. Επίσης από κρούσματα που κάθε τόσο διαπιστώνονται στους πρωθυπουργικούς, υπουργικούς καθώς και αρχηγικούς λόγους από την αντιπολίτευση. Ας μην επεκταθούμε σε γραμματείς κομμάτων, των οποίων οι λόγοι, βρίθουν από πνευματικά πλιάτσικα.

Άξιο τέκνο της Σοφοκλέους

Ορθά πριν από χρόνια οι πολίτες προτρέπονταν από την αείμνηστη Μελίνα, να μη πληρώνουν την ΥΠΕΝΔική Ε.Ρ.Τ., όταν εξοφλούσαν λογαριασμούς της ΔΕΗ. Στους σημερινούς όμως καιρούς, αν και το ίδιο ζήτημα συνεχίζει να είναι όσο ποτέ άλλοτε επίκαιρο, η μη θιγόμενη, ένεκεν δικομματισμού, αντιπολίτευση, όπως σε πολλά άλλα, ποιεί τη νήσσα, και σε αυτό.

Τόσο για το συγκεκριμένο θέμα όσο απέναντι στα κρατικότερα των κρατικών, ιδιωτικά, πλην όμως κρατικοδίαιτα επίσης Μέσα, μπορούν ή πιο σωστά είναι ανάγκη να αναληφθούν απευθείας από τους ίδιους τους πολίτες, πρωτοβουλίες υπεράσπισης της Δημοκρατίας. Ένας τέτοιος τρόπος να υπερασπισθεί ο πολίτης καταναλωτής τη Δημοκρατία, είναι να μη χρηματοδοτεί έμμεσα ή άμεσα την κατάργησή της. Μια απλή κίνηση είναι το να απόσχει από τους κάθε είδους κουλοχέρηδες. Καταρχήν να μπούκοτάρει τον νέας σύλληψης τζόγο του άξιου τέκνου της Σοφοκλέους Ο.Π.Α.Π., απέναντι στον οποίο τύφλα να έχει ο Λασβεγκικός. Κάτι για το οποίο οι Ενώσεις Καταναλωτών μπορούν να κάνουν πολλά και αργότερα περισσότερα.

Ανάκτηση της Δημοκρατίας

Οι παγκοσμιοποιημένοι, με την καλή έννοια του όρου, ηλεκτρονικοί κόμβοι και πύλες, μπορούν από κοινού με τα υπόλοιπα περιφερειακά Μέσα, να συμβάλουν καθοριστικά ώστε να αναδειχθεί η ανάγκη ανάκτησης της ανύπαρκτης Δημοκρατίας. Αυτό, όπως δείξαμε, είναι η άλλη όψη της καταπολέμησης της διαφθοράς. Επόμενα, και της θεραπείας της. Επίσης αποτελεί μια υπολογίσιμη και σοβαρή απειλή για το υπαρκτό λεόντειο οικονομικό και πολιτικό σύστημα που διέπει τη σχέση τους με τα κεντρικά Μέσα καθώς και τη στάση τους ως προς αυτά. Είναι ακόμη το κλειδί για την ανταγωνιστικότητα, την πολυκεντρικότητα, την ίδια τη Δημοκρατία. Είναι τέλος, η μόνη διαφθορά, με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου, που αξίζει τον κόπο, αφού πρόκειται να βάλει χέρι τον νεοελληνικό επαρχιωτισμό, αυτό το ενεργό κατάλοιπο του ραγιαδισμού.

Πολλές φορές στην ιστορία το "δος μοι πα στω...κλπ" αποτελούσε πρόταση προσώπων ή πολιτικών ομάδων που αν και γνώριζαν και μπορούσαν να κάνουν κάτι, εν τούτοις με χίλιους δυο ανήθικους και βρόμικους τρόπους, τους έβαζαν στη γωνία. Είναι αναγκαίο η κλασσική αυτή πρόσκληση του Αρχιμήδη να επαναληφθεί. Πόσο μάλλον αυτό χρειάζεται να γίνει εκ νέου σήμερα, όταν ακόμη και η γωνία ενοχλεί.

Σημειώσεις

{1} βλ. λήμμα διαφθορά: συστηματική παραβίαση όλων των ηθικών και νομικών κανόνων κατά την άσκηση των καθηκόντων ενός υπαλλήλου ή λειτουργού, συνήθως με τη μορφή δωροδοκίας. Λεξικό της κοινής νεοελληνικής, Α.Π.Θ., Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών, Ίδρυμα Μανόλη Τριανταφυλλίδη, Θεσσαλονίκη 1998, διανεμηθέν από τη Βουλή των Ελλήνων στα μέλη της,

{2} Χρήστος Κηπουρός, ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΩΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, Εκδόσεις Γόρδιος, Αθήνα 2002,

{3} βλ. επίσης λήμμα διαφθορά: καταστροφή, αφανισμός, θάνατος. Ιωάννη Σταματάκου, λεξικό αρχαίας Ελληνικής γλώσσας, εκδόσεις "Ο Φοίνιξ", Αθήνα 1972,

{4} Μιχάλης Χαραλαμπίδης, ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ 2003, εφημερίδα ΗΧΩ, Δράμα, 4 Ιαν. '03, όπου μεταξύ άλλων γράφει ότι η διαφθορά στη χώρα, είναι πρωτίστως πολιτική,

{5} Χρήστος Κηπουρός, Η Παρουσία μου στη Βουλή, υπό έκδοση, Αθήνα, 2003,

{6} Διακήρυξη της 13ης Μαρτίου 2000 της Δημοκρατικής Περιφερειακής Ένωσης,

{7} Χρήστος Κηπουρός, Η επανένωση της Κύπρου, εφημερίδα Σημερινή, Λευκωσία, 1 Ιαν. '03,

{8} Συνέντευξη Noam Chomski, μεταξύ άλλων για το ζήτημα της Δημοκρατίας: Is Chomsky "anti-American"?, The Herald {Arkansas as State V.}, 9 Dec. '02,

{9} Μιχάλης Χαραλαμπίδης, Το Σχέδιο μας για την Ελλάδα, εκδόσεις Γόρδιος, Αθήνα, 1999. Το σχέδιο μου για την Ελλάδα του 2004, συνέντευξη του κ. Σημίτη στο ΒΗΜΑ της Κυριακής, Αθήνα, 5 Ιαν. '03, κ.λ.π.

* Το Civilitas.GR και ο «ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ» προτίθενται να απομακρύνουν το κείμενο αυτό από την Ιστοσελίδα τους, εάν η αναδημοσίευσή του προσβάλλει κεκτημένα πνευματικά ή εμπορικά δικαιώματα (info@civilitas.gr)